

Downloaded via the EU tax law app / web

Foreløbig udgave

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

26. april 2018 (*)

»Præjudiciel forelæggelse – regional afgift på store detailhandelscentre – etableringsfrihed – miljøbeskyttelse og fysisk planlægning – statsstøtte – selektiv foranstaltning«

I sagerne C-236/16 og C-237/16,

angående anmodninger om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Tribunal Supremo (øverste domstol, Spanien) ved afgørelser af 10. og 11. marts 2016, indgået til Domstolen den 25. april 2016, i sagerne

Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED)

mod

Diputación General de Aragón,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, R. Silva de Lapuerta, og dommerne C.G. Fernlund, J.-C. Bonichot (refererende dommer), A. Arabadjiev og E. Regan,

generaladvokat: J. Kokott,

justitssekretær: fuldmægtig L. Carrasco Marco,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 6. juli 2017,

efter at der er afgivet indlæg af:

- Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED) ved abogados J. Pérez-Bustamante Köster og F. Löwhagen og ved procurador J.M. Villasante García,
- Diputación General de Aragón ved letrado I. Susín Jiménez Ignacio og procurador J.A. Morales Hernández-San,
- Europa-Kommissionen ved N. Gossement, P. Nemešková og G. Luengo, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 9. november 2017,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningerne om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 49 TEUF og 54

TEUF samt af artikel 107, stk. 1, TEUF.

2 Anmodningerne er blevet indgivet i forbindelse med en sag mellem Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED) og Diputación General de Aragón (generaldeputationen i Aragonien, Spanien) vedrørende lovligheden af en afgift, som store detailhandelscentre i den selvstyrende region Aragonien er pålagt.

Spansk ret

3 Ley de las Cortes de Aragón 13/2005, de medidas fiscales y administrativas y en materia de tributos cedidos tributos propios de la Comunidad Autónoma de Aragón (Aragoniens lov nr. 13/2005 om skattemæssige og administrative foranstaltninger for så vidt angår statslige afgifter, hvis forvaltning og opkrævning er overdraget til den selvstyrende region Aragonien, samt den selvstyrende regions egne afgifter) af 30. december 2005 (BOA nr. 154, af 31.12.2005, herefter »lov nr. 13/2005«) indførte fra den 1. januar 2006 en afgift på miljøskader forårsaget af store salgsarealer.

4 Artikel 28 i lov nr. 13/2005 bestemmer, at denne afgift tager sigte på at pålægge afgift på detailhandelscentres aktivitet med den begrundelse, at den medfører massiv tilstrømning af køretøjer og dermed har en negativ indvirkning på den selvstyrende region Aragoniens miljø og landområder.

5 Artikel 29 i lov nr. 13/2005 fastlægger, at et detailhandelscenter anses for at have et stort salgsareal, hvis det offentlige salgsareal overstiger 500 m².

6 Artikel 32 i lov nr. 13/2005 præciserer, at afgiftspligtige i forhold til afgiften på miljøskader forårsaget af store salgsarealer er »de ansvarlige for den aktivitet og den handel, der forårsager den miljøskade, som er pålagt afgift«.

7 Artikel 33 i lov nr. 13/2005 bestemmer, at detailhandelscentre, hvis hovedvirksomhed består i salg af følgende produkter, er fritaget for afgiften: maskiner, køretøjer, værktøj og industrimaterialer, byggematerialer, VVS-artikler, døre og vinduer, der udelukkende sælges til fagfolk, gartneri- og havebrugsprodukter fra planteskoler, møbler solgt i individuelle, »traditionelle« og specialiserede forretninger, motorkøretøjer i udstillingslokaler hos autoriserede forhandlere og reparatører og brændsel og motorbrændstof.

8 Lovens artikel 34 præciserer fremgangsmåden for beregning af afgiftsgrundlaget, og artikel 35 fastsætter fremgangsmåden for beregning af afgiften, der bl.a. omfatter anvendelse af en koefficient afhængig af virksomhedens hjemsted, når afgiftsgrundlaget overstiger 2 000 m². Det følger heraf, at afgiftens størrelse er 0, når dette afgiftsgrundlag er under eller lig med 2 000 m².

9 Den retlige ordning for denne afgift er senere blevet præciseret ved tilsvarende bestemmelser i Decreto 1/2007 del Gobierno de Aragón por el que se aprueba el Reglamento de desarrollo parcial de la Ley 13/2005 (lokalregeringen i Aragoniens dekret nr. 1/2007 om godkendelse af forordningen om delvis gennemførelse af lov nr. 13/2005) (BOA nr. 8 af 20.1.2007, herefter »dekret nr. 1/2007«).

Tvisterne i hovedsagerne og de præjudicielle spørgsmål

10 I løbet af 2007 anlagde ANGED, en national sammenslutning af store distributionsvirksomheder, sag ved Tribunal Superior de Justicia de Aragón (den øverste regionale domstol i regionen Aragonien, Spanien) med påstand om annullation af dekret nr. 1/2007. Dette søgsmål følger det søgsmål, sammenslutningen indbragte for denne domstol i 2006 til prøvelse af

bekendtgørelse udstedt af Departamento de Economía, Hacienda y Empleo de la Diputación General de Aragón (ministeriet for økonomi og beskæftigelse i generaldeputationen i Aragonien) af 12. maj 2006 (BOA nr. 57 af 22.5.2006), som fastsætter de bestemmelser, der er nødvendige for anvendelsen af de miljøafgifter, som er indført ved lov nr. 13/2005, og godkender formularerne til erklæringer, opsplittet betaling og omvendt betalingspligt.

11 Denne ret har udsat sin afgørelse i disse to sager, indtil resultatet af et søgsmål, der er indbragt for Tribunal Constitucional (forfatningsdomstol, Spanien) af en gruppe af medlemmer og den spanske regering vedrørende loven om indførelse af afgiften på miljøskader forårsaget af store salgsarealer, foreligger. Efter at disse sager var blevet forkastet af Tribunal Constitucional (forfatningsdomstol), forkastede Tribunal Superior de Justicia de Aragón (den øverste regionale domstol i Aragonien) ligeledes den af ANGED anlagte sag til prøvelse af dekret nr. 1/2007 og gav delvist medhold i den sag, der var blevet anlagt til prøvelse af bekendtgørelse af 12. maj 2006. ANGED iværksatte herefter appel til prøvelse af disse to domme ved Tribunal Supremo (øverste domstol, Spanien).

12 ANGED havde ligeledes indgivet en klage til Kommissionen vedrørende indførelsen af afgiften på miljøskader forårsaget af store salgsarealer og dens hævdede karakter af statsstøtte.

13 Kommissionen underrettede ved skrivelse af 28. november 2014 de spanske myndigheder om, at en foreløbig vurdering af afgiften på miljøskader forårsaget af store salgsarealer havde vist, at den omstændighed, at mindre detailforretninger ikke var afgiftspligtige, og visse specialforretninger var fritaget for afgift, kunne betragtes som statsstøtte i strid med det indre marked, og at Kongeriget Spanien skulle ophæve eller ændre denne afgift.

14 Det er på denne baggrund, at Tribunal Supremo (øverste domstol) har besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål, som er affattet identisk i sag C-236/16 og sag C-237/16:

»1) Skal artikel 49 TEUF og 54 TEUF fortolkes således, at de er til hinder for en regional afgift, som angiveligt pålægges miljøskader forårsaget af anvendelsen af bygninger og anlæg, der er knyttet til aktiviteter og trafik i detailhandelscentre, der råder over et stort salgs- og parkeringsareal til deres kunder, såfremt det offentlige salgsareal er på over 500 m², men som i praksis opkræves, uanset om disse detailhandelscentre reelt er placeret uden for eller inden for byzonen, og i de fleste tilfælde pålægges virksomheder fra andre medlemsstater, i betragtning af:

a) [at] afgiften i praksis ikke pålægges forretningsdrivende, der ejer flere detailhandelscentre, uanset det samlede offentlige salgsareal, hvis ingen af disse detailhandelscentre har et offentligt salgsareal på over 500 m², eller hvis nogen eller nogle af dem overskrider denne grænseværdi, men afgiftsgrundlaget [ikke overstiger] 2 000 m², men derimod påhviler forretningsdrivende med ét detailhandelscenter med et offentligt salgsareal, der overskrider disse grænseværdier, og

b) at afgiften ikke pålægges detailhandelscentre, der udelukkende beskæftiger sig med salg af maskiner, køretøjer, værktøj og industrimaterialer, [salg af] byggematerialer, VVS-artikler [og] døre og vinduer, [...] til fagfolk, salg af møbler i individuelle, traditionelle og specialiserede forretninger, salg af motorkøretøjer [i udstillingslokaler og værksteder, men heller ikke havecentre og tankstationer], uanset størrelsen af disse detailhandelscentres offentlige salgsareal?

2) Skal artikel 107, stk. 1, TEUF fortolkes således, at følgende udgør statsstøtte, der er forbudt i henhold til denne bestemmelse: den manglende afgiftspligt i praksis for så vidt angår [afgiften på miljøskader forårsaget af store salgsarealer] for detailhandelscentre med et offentligt salgsareal[, der ikke overstiger] 500 m² eller et større areal, for detailhandelscentre med et afgiftsgrundlag[, der ikke overstiger] 2 000 m², og for detailhandelscentre, der udelukkende beskæftiger sig med

salg af maskiner, køretøjer, værktøj og industrimaterialer, [salg af] byggematerialer, VVS-artikler [og] døre og vinduer [...] til fagfolk, salg af møbler i individuelle, traditionelle og specialiserede forretninger, salg af motorkøretøjer [i udstillingslokaler og værksteder, samt havecentre og tankstationer]?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

15 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 49 TEUF og 54 TEUF skal fortolkes således, at de er til hinder for en afgift, som pålægges store detailhandelscentre, som den, der er omhandlet i hovedsagerne.

16 Det følger af fast retspraksis, at etableringsfriheden tilsigter at sikre en national behandling i værtsmedlemsstaten for statsborgere fra andre medlemsstater og for de i artikel 54 TEUF omhandlede selskaber og forbyder for så vidt angår selskaber enhver forskelsbehandling på grundlag af deres hjemsted (jf. bl.a. dom af 12.12.2006, *Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation*, C-374/04, EU:C:2006:773, præmis 43, og af 14.12.2006, *Denkavit Internationaal og Denkavit France*, C-170/05, EU:C:2006:783, præmis 22).

17 I denne henseende er det ikke kun åbenlys forskelsbehandling begrundet i selskabernes hjemsted, som er forbudt, men desuden enhver form for skjult forskelsbehandling, som ved anvendelse af andre sondringskriterier reelt fører til det samme resultat (dom af 5.2.2014, *Hervis Sport- és Divatkereskedelmi*, C-385/12, EU:C:2014:47, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis).

18 Desuden vil en obligatorisk opkrævning, som fastsætter et sondringskriterium, der synes objektivt, men som, henset til dets særlige kendetegn, i de fleste tilfælde er til skade for selskaber, der har deres hjemsted i andre medlemsstater, og som befinder sig i en sammenlignelig situation med selskaber, der har hjemsted i opkrævningsmedlemsstaten, udgøre en indirekte forskelsbehandling på grundlag af selskabernes hjemsted, som er forbudt i henhold til artikel 49 TEUF og 54 TEUF (jf. i denne retning dom af 5.2.2014, *Hervis Sport- és Divatkereskedelmi*, C-385/12, EU:C:2014:47, præmis 37-41).

19 I hovedsagerne fastsætter den omhandlede lovgivning et kriterium vedrørende virksomhedens salgsareal, som ikke udgør en direkte forskelsbehandling.

20 Det fremgår heller ikke af de dokumenter, der er fremlagt for Domstolen, at dette kriterium i de fleste tilfælde er til skade for statsborgere fra andre medlemsstater eller selskaber, der har hjemsted i andre medlemsstater.

21 En sådan konstatering følger således ikke af de oplysninger, som ANGED har fremlagt i sine skriftlige indlæg, som i øvrigt hovedsageligt tager sigte på den afgift, som den selvstyrende region Catalonien har pålagt store virksomheder.

22 Den forelæggende ret har i øvrigt præciseret, at den ikke er i besiddelse af »gyldige« oplysninger til godtgørelse af, at der skulle foreligge en eventuel skjult forskelsbehandling.

23 Henset til ovenstående bemærkninger skal det første spørgsmål besvares med, at artikel 49 TEUF og 54 TEUF skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en afgift, som pålægges store detailhandelscentre, som den, der er omhandlet i hovedsagerne.

Det andet spørgsmål

24 Med sit andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, hvorvidt en

afgift som den i hovedsagerne omhandlede, der pålægges store distributionsvirksomheder hovedsageligt i forhold til deres salgsareal, idet den fritager virksomheder med et salgsareal, der ikke overstiger 500 m², virksomheder med et salgsareal, der overstiger denne tærskel, men hvis afgiftsgrundlag ikke overstiger 2 000 m², og virksomheder, som udelukkende beskæftiger sig med salg af maskiner, køretøjer, værktøj og industrimaterialer, salg af byggematerialer, VVS-artikler og døre og vinduer til fagfolk, salg af møbler i individuelle, traditionelle og specialiserede forretninger, salg af motorkøretøjer samt havecentre og tankstationer, udgør statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.

25 En national foranstaltning skal for at kunne kvalificeres som »statsstøtte« som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF opfylde samtlige nedenstående betingelser. For det første skal der være tale om et statsligt indgreb eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler. For det andet skal denne støtte kunne påvirke samhandelen mellem medlemsstater. For det tredje skal den give modtageren en selektiv fordel. For det fjerde skal den fordreje eller true med at fordreje konkurrencevilkårene (jf. bl.a. dom af 21.12.2016, Kommissionen mod World Duty Free Group SA m.fl., C-20/15 P og C-21/15 P, EU:C:2016:981, præmis 53).

26 Hvad angår den betingelse om, at fordelene skal være selektiv, som er gjort gældende over for Domstolen, følger det af fast retspraksis, at bedømmelsen af denne betingelse kræver en stillingtagen til, om en national foranstaltning som led i en bestemt retlig ordning kan begunstige »visse virksomheder eller visse produktioner« i forhold til andre virksomheder, der under hensyntagen til formålet med den nævnte ordning befinder sig i en tilsvarende faktisk og retlig situation, og som således er udsat for en differentieret behandling, der i det væsentlige kan betegnes som »forskelsbehandling« (jf. bl.a. dom af 21.12.2016, Kommissionen mod World Duty Free Group SA m.fl., C-20/15 P og C-21/15 P, EU:C:2016:981, præmis 54 og den deri nævnte retspraksis).

27 Hvad angår navnlig nationale foranstaltninger, der tildeler en skattemæssig fordel, skal det bemærkes, at en foranstaltning af denne art, der, selv om den ikke indebærer en overførsel af statslige midler, giver de omfattede virksomheder en gunstigere økonomisk stilling end andre afgiftspligtige, kan indebære en selektiv fordel for de omfattede og dermed udgøre statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF. Derimod udgør en skattemæssig fordel, der følger af en generel foranstaltning, som finder anvendelse uden forskel på alle erhvervsdrivende, ikke en sådan støtte som omhandlet i denne bestemmelse (jf. dom af 21.12.2016, Kommissionen mod World Duty Free Group SA m.fl., C-20/15 P og C-21/15 P, EU:C:2016:981, præmis 56).

28 I denne henseende bemærkes, at en kvalificering af en national skatteforanstaltning som »selektiv« først kræver, at det identificeres, hvad der er den almindelige eller »normale« skatteordning i den pågældende medlemsstat, og derefter godtgøres, at den omhandlede skatteforanstaltning udgør en afvigelse herfra, for så vidt som den indfører en differentiering mellem erhvervsdrivende, der i forhold til det formål, der forfølges med denne almindelige ordning, befinder sig i en sammenlignelig faktisk og retlig situation (jf. bl.a. dom af 21.12.2016, Kommissionen mod World Duty Free Group SA m.fl., C-20/15 P og C-21/15 P, EU:C:2016:981, præmis 57 og den deri nævnte retspraksis).

29 I denne forbindelse bemærkes endvidere, at den retlige referenceramme for at vurdere, om en foranstaltning er selektiv, ikke nødvendigvis skal fastsættes inden for den pågældende medlemsstats territorium, men kan være det område, hvori en regional eller lokal myndighed udøver de beføjelser, den er tildelt i henhold til forfatningen eller lovgivningen. Dette er tilfældet, når en enhed har en retlig og faktisk ordning, som gør den tilstrækkeligt selvstyrende i forhold til en medlemsstats centralregering, således at det ved de foranstaltninger, denne enhed vedtager, er den og ikke centralregeringen, der spiller en grundlæggende rolle i fastsættelsen af det politiske

og økonomiske klima, som virksomhederne beliggende på det område, der hører under enhedens beføjelser, virker i (jf. i denne retning dom af 11.9.2008, Union General de Trabajadores de La Rioja (UGT-Rioja) m.fl., C-428/06 – C-434/06, EU:C:2008:488, præmis 47-50 og den deri nævnte retspraksis).

30 En foranstaltning, der indfører en differentiering mellem virksomheder, der i forhold til det formål, der forfølges med den omhandlede retlige ordning, befinder sig i en sammenlignelig faktisk og retlig situation, og dermed umiddelbart er selektiv, udgør imidlertid ikke statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, når den berørte medlemsstat kan godtgøre, at denne differentiering er begrundet, eftersom den følger af karakteren eller den almindelige opbygning af den ordning, som foranstaltningen er en del af (dom af 21.12.2016, Kommissionen mod World Duty Free Group SA m.fl., C-20/15 P og C-21/15 P, EU:C:2016:981, præmis 58 og den deri nævnte retspraksis).

31 En foranstaltning, som udgør en undtagelse til anvendelsen af det almindelige skattesystem, kan være begrundet i det almindelige skattesystems karakter og opbygning, hvis den pågældende medlemsstat kan godtgøre, at denne foranstaltning er en direkte følge af de grundlæggende eller ledende principper i dens skattesystem. Der skal i denne forbindelse sondres mellem de formål, som er tildelt ved et særligt skattesystem og ligger uden for det almindelige skattesystem, og de mekanismer, som er uadskilleligt forbundet med selve skattesystemet, og som er nødvendige for at gennemføre sådanne formål (dom af 6.9.2006, Portugal mod Kommissionen, C-88/03, EU:C:2006:511, præmis 81).

32 Det bemærkes endvidere, at selv om det med henblik på at godtgøre, at en skatteforanstaltning er selektiv, ikke altid er nødvendigt, at denne foranstaltning har karakter af en afvigelse i forhold til en skatteordning, der betragtes som fælles, er den omstændighed, at foranstaltningen har en sådan karakter, relevant med henblik på nævnte formål, når det følger af foranstaltningen, at der sondres mellem to kategorier af erhvervsdrivende, som umiddelbart undergives en forskellig behandling, dvs. de erhvervsdrivende, der henhører under undtagelsesordningen, og dem, der fortsat henhører under den fælles skatteordning, selv om begge kategorier befinder sig i en sammenlignelig situation i forhold til det formål, der forfølges med den nævnte ordning (dom af 21.12.2016, Kommissionen mod World Duty Free Group SA m.fl., C-20/15 P og C-21/15 P, EU:C:2016:981, præmis 77).

33 For så vidt angår den i hovedsagerne omhandlede lovgivning bemærkes først, at det ikke er blevet anfægtet for Domstolen, at den territoriale referenceramme bør være den selvstyrende region Aragonien.

34 Selv om kriteriet vedrørende salgsarealet ikke fremstår som en formel undtagelse til en bestemt retlig referenceramme, har det ikke desto mindre den virkning, at detailhandelscentre med et salgsareal under den fastsatte tærskel udelukkes fra anvendelsesområdet for denne afgift. Afgiften på miljøskader forårsaget af store salgsarealer kan således ikke adskilles fra en regional afgift, som detailhandelscentre, hvis salgsareal overstiger en vis tærskel, er pålagt.

35 Artikel 107, stk. 1, TEUF definerer statslige interventioner i kraft af deres virkninger og således uafhængigt af de anvendte teknikker (dom af 22.12.2008, British Aggregates Association, C-487/06 P, EU:C:2008:757, præmis 89).

36 Det kan derfor ikke på forhånd udelukkes, at et sådant kriterium i praksis kan begunstige »visse virksomheder eller visse produktioner« som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.

37 I denne sammenhæng er det derfor nødvendigt at afgøre, om detailhandelscentre, der således er udelukket fra anvendelsesområdet for denne afgift, befinder sig i en situation, der er

sammenlignelig med situationen for de centre, der er omfattet heraf.

38 I forbindelse med denne undersøgelse skal der tages hensyn til den omstændighed, at fastsættelsen af skattegrundlag og fordelingen af skattebyrden på de forskellige produktionsfaktorer og økonomiske sektorer i mangel af EU-retlige bestemmelser på området henhører under medlemsstaterne eller de indenstatslige enheder, der har skattemæssig selvbestemmelse (dom af 15.11.2011, Kommissionen og Spanien mod Government of Gibraltar og Det Forenede Kongerige, C-106/09 P og C-107/09 P, EU:C:2011:732, præmis 97).

39 Som Kommissionen har påpeget i punkt 156 i sin meddelelse om begrebet statsstøtte i artikel 107, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (EUT 2016, C 262, s. 1) »[kan] [medlemsstater [...] frit vælge, hvilken økonomisk politik de anser for at være mest hensigtsmæssig, og i forbindelse hermed fordele skattebyrden som de ønsker på de forskellige produktionsfaktorer[,] [idet de dog] skal [...] udøve disse beføjelser i overensstemmelse med EU-retten«.

40 For så vidt angår den i hovedsagerne omhandlede afgift fremgår det af den forelæggende rets oplysninger, at den tager sigte på at bidrage til beskyttelse af miljøet og den fysiske planlægning. Det drejer sig således reelt om at korrigere og kompensere for de indvirkninger på miljøet og den fysiske planlægning i det pågældende område, der er forbundet med disse store detailhandelscentres aktivitet, særligt som følge af de genererede trafikstrømme, ved at få dem til at bidrage til finansieringen af miljøprogrammer og bedre infrastruktur.

41 I denne henseende kan det ikke bestrides, at de miljømæssige virkninger af detailhandelscentre i stor udstrækning afhænger af deres størrelse. Jo større salgsareal, desto større tilstrømning af kunder, hvilket resulterer i øgede miljøskader. Det følger heraf, at et kriterium baseret på en arealtærskel som den, der er fastsat i den i hovedsagerne omhandlede nationale lovgivning, for at sondre mellem virksomhederne, alt efter om deres indvirkning er mere eller mindre stærk, er i overensstemmelse med de mål, der forfølges.

42 Det er også klart, at sådanne virksomheder udgør en særlig udfordring med hensyn til fysisk planlægning, uanset deres placering (jf. analogt dom af 24.3.2011, Kommissionen mod Spanien, C-400/08, EU:C:2011:172, præmis 80).

43 Hvad angår fastsættelsen af denne tærskels niveau og fremgangsmåden ved beregning af afgiftsgrundlaget henhører dette under den nationale lovgivers skøn og er i øvrigt baseret på tekniske og komplekse vurderinger, som Domstolen alene kan foretage en begrænset retslig prøvelse af.

44 Det skal tilføjes, at den omstændighed, at den i hovedsagerne omhandlede lovgivning ikke fastsætter, at ved beregningen af afgiften skal flere arealer, som besiddes af samme indehaver af detailhandelscentre, lægges sammen, ikke forekommer at være i strid med de formål, der forfølges af den nationale lovgiver.

45 Under disse omstændigheder kan et kriterium for pålæggelse af afgift baseret på en virksomheds salgsareal som det i hovedsagerne omhandlede føre til en sondring mellem kategorier af virksomheder, der ikke befinder sig i en sammenlignelig situation, henset til disse mål.

46 Den skattefritagelse, som er tildelt detailhandelscentre beliggende i den selvstyrende region Aragonien med et salgsareal under 500 m² og detailhandelscentre med et salgsareal, der overstiger denne tærskel, men hvis afgiftsgrundlag ikke oversiger 2 000 m², kan således ikke anses for at give disse virksomheder en selektiv fordel og udgør derfor ikke statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.

47 Den forelæggende ret har ligeledes rejst spørgsmål vedrørende de øvrige kendetegn af den i hovedsagerne omhandlede afgift. Retten ønsker oplyst, om den fuldstændige fritagelse for de detailhandelscentre, der udøver deres virksomhed på området for salg af maskiner, køretøjer, værktøj og industrimaterialer, salg af byggematerialer, VVS-artikler og døre og vinduer til fagfolk, salg af møbler i individuelle, traditionelle og specialiserede forretninger, salg af motorkøretøjer samt havecentre og tankstationer, udgør en fordel for disse virksomheder.

48 Det bemærkes, at denne foranstaltning udgør en afvigelse fra den referenceramme, som udgøres af denne særlige afgift.

49 Den selvstyrende region Aragonien har i sit skriftlige indlæg gjort gældende, at selv om de pågældende detailhandelscentres aktiviteter kræver store salgsarealer, forårsager de mindre skade på miljøet og den fysiske planlægning end de centres aktiviteter, som er omfattet af den pågældende afgift.

50 En sådan omstændighed kan begrunde sondringen i den i hovedsagerne omhandlede lovgivning, som derfor ikke medfører, at der indrømmes en selektiv fordel til de pågældende detailhandelscentre. Det tilkommer imidlertid den forelæggende ret at efterprøve, om dette faktisk er tilfældet i de sager, der verserer for den.

51 Henset til ovenstående bemærkninger skal det andet spørgsmål besvares med, at en afgift som den i hovedsagerne omhandlede, der pålægges store distributionsvirksomheder hovedsageligt i forhold til deres salgsareal, idet den fritager de af disse virksomheder, hvis salgsareal ikke overstiger 500 m², og dem, hvis salgsareal overstiger denne tærskel, men hvis afgiftsgrundlag ikke overstiger 2 000 m², fra afgift, ikke udgør statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF. En sådan afgift udgør heller ikke statsstøtte som omhandlet i denne bestemmelse, for så vidt som den fritager detailhandelscentre, der udøver deres virksomhed på området for salg af maskiner, køretøjer, værktøj og industrimaterialer, salg af byggematerialer, VVS-artikler og døre og vinduer til fagfolk, salg af møbler i individuelle, traditionelle og specialiserede forretninger, salg af motorkøretøjer samt havecentre og tankstationer, fra afgift, idet disse virksomheder ikke medfører lige så store skader på miljøet og den fysiske planlægning som de øvrige, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at undersøge.

Sagsomkostninger

52 Da sagernes behandling i forhold til hovedsagernes parter udgør et led i de sager, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

- 1) **Artikel 49 TEUF og 54 TEUF skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en afgift, som pålægges store detailhandelscentre, som den, der er omhandlet i hovedsagerne.**
- 2) **En afgift som den i hovedsagerne omhandlede, der pålægges store distributionsvirksomheder hovedsageligt i forhold til deres salgsareal, idet den fritager de af disse virksomheder, hvis salgsareal ikke overstiger 500 m², og dem, hvis salgsareal**

overstiger denne tærskel, men hvis afgiftsgrundlag ikke overstiger 2 000 m², fra afgift, udgør ikke statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF. En sådan afgift udgør heller ikke statsstøtte som omhandlet i denne bestemmelse, for så vidt som den fritager detailhandelscentre, der udøver deres virksomhed på området for salg af maskiner, køretøjer, værktøj og industrimaterialer, salg af byggematerialer, VVS-artikler og døre og vinduer til fagfolk, salg af møbler i individuelle, traditionelle og specialiserede forretninger, salg af motorkøretøjer samt havecentre og tankstationer, fra afgift, idet disse virksomheder ikke medfører lige så store skader på miljøet og den fysiske planlægning som de øvrige, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at undersøge.

Underskrifter

* Processprog: spansk.